съ моята судбина. Но що думамъ — не владика, не владиканина, но нѣщо цариградска чям-пара Аше той, зеленъ като гущеръ, но отъ него зависяше моето щастие и нещастие, като и самото живуването ми, моето гладуване, моето съществувание.

На онзи часъ тойзи Косчакъ, на лице зеленъ като гущеръ, съ тѣсни, змийски очи прѣдстоява-ше се прѣдъ очитѣ ми като черъ дяволъ който се пречеше на пътьтъ ми, а самъ не-вѣрникъ като антихристъ, като сатана или ка-то единъ отъ голѣмитѣ тартори създадени и провъзведени въ архиерейско звание въ името на милосърдаго бога за измъчване на българский родъ още тука на този свѣтъ. Ще са боря съ васъ дяволи прокле-ти извикахъ азъ въ себе си или вий мене или азъ васъ ще стопия. Борбата е неравна но за туй по-грѣшка, тя е борба на цѣлото човѣчество противу нечистите сили на този свѣтъ, за прѣхраната, за съ-ществуванието, едно отъ най-голѣмитѣ, отъ най-съществените спасения на чело-вѣчеството въ този свѣтъ. Страшна е же-стока е борбата за хлѣбъ на този свѣтъ. Хиляди дяволи ди сѫ напрѣдъ (~~като то-сѫдѣвать отъ гладъ за хлѣба~~), като ги пре-черпне отъ гладъ и очитѣ, не изешь да ги видишь като мухи, и въ него часъ азъ бѣхъ готовъ да са схвана не съ търновския владика, но съ всички тѣ владици по свѣтътъ тъ и не съ секретаретина му Косчакя, но и съсъ всичките като него подлогашни се-кретари ...

Въ такивизъ размисли прѣдхласнѣтъ, азъ са неосѣтихъ кога съмь слѣзалъ на Долния Махла и съмь дошелъ вече прѣдъ митрополи. Нѣмахъ врѣме да прѣмисля кѫдѣ отивамъ, ни да са потичамъ що щѫ тукъ. Влѣзохъ въ вратата на влѣзохъ въ ~~вратата~~ канцелата за съда, гледамъ нѣма никой. Просителни-цата затворена, позавъртѣхъ се тамъ и видѣхъ на срѣща старий ми познайникъ дѣда Кола, като излѣзе изъ папесни тѣ за мене стари. Глухъ май не чуваше по очи-тѣ му видѣ се нѣщо толкосъ тукъ, за-щото ме позна отъ далечъ и съ кимаща глава, той питаше що щѫ тукъ ли, кого търся ли, нему разбрахъ, съ кимаще

ГРАДСКИ АРХИВ